

ת"פ 57949/11/11 - מדינת ישראל נגד ס ק ס

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 57949-11-11 מדינת ישראל נ' ק ס
בפני כבוד השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שירי חבה

המאשימה

נגד

ס ק ס

ע"י ב"כ עו"ד שרון בן צבי

הנאשמת

הכרעת דין

1. הנאשמת ילידת 1967 הינה ביתה של המתלוננת מרים כהן (להלן: "**המתלוננת**"). למתלוננת שני ילדים נוספים: בן בוגר מהנאשמת ובת צעירה ממנה. הנאשמת עצמה היא אם חד הורית לילד יליד 2010.

בין הנאשמת למתלוננת משקעי עבר כבדים, בין היתר על רקע היות הנאשמת ילדה מוכה, במידה כזו או אחרת של חומרה, ותחושתה שלאורך השנים קופחה על ידי הוריה, הוצאה בגיל צעיר מביתם לפנימייה, כשחזרה לא פינו לה חדר בדירתם וכן דאגו לרכוש דירות לאחיה ולאחותה, בעוד שלה סירבו להעניק דירה - אף שהיו בעלי זכויות בדירה ברחוב חנקין 37 בחולון (להלן: "**הדירה**"), אותה נהגו להשכיר - זאת לטענתה, משום נטיות המיניות וקשר זוגי שקיימה עם אישה.

לגרסת הנאשמת, כתוצאה מהעדר מקום מגורים סביר לה ולבנה, בגלל בעיות כלכליות אליהן נקלעה, ביקשו רשויות הרווחה להוציא את הילד מרשותה.

בשלב זה, ועל כך אין מחלוקת, נחלצו ההורים לעזרתה והחליטו להעניק לה במתנה את הדירה.

בחוזה המכר מתנה שנחתם בין ההורים לבין הנאשמת, בתאריך 25.1.11 (להלן: "**החוזה**") צוין בפירוש "**נותני המתנה רואים חשיבות עליונה בהעברה מיידית של הנכס לביתם ומבקשים לבטא בכך את כוונתם הכנה לקבל מחדש את ביתם ואת בנה... אל חיק המשפחה.**"

באמצעות רישום הנכס ע"ש מקבלת המתנה מבקשים נותני המתנה להעניק לביתם עוגן מגורים יציב ובטוח לכל חייה, על מנת שתוכל לגדל את בנה... עמה בנוחות ובנועם. בעשותם כן מביעים בזה ההורים ללא כל תנאי וסייג את אהבתם ואת דאגתם לבת ומביעים אף אמון בהיות הבת אם למופת ובהחלטות שקיבלה הבת לגבי אורח חייה".

מחווה זה ניתן ללמוד כי בעת עריכתו היה הנכס מושכר ועל כן התחייבו ההורים להמשיך ולשאת בתשלום דמי השכירות, בגין הדירה בה התגוררה הנאשמת באותה עת, כפי שעשו גם קודם לכן.

עוד ניתן ללמוד ממנו כי הנאשמת ראתה את הדירה ומצאה אותה תואמת לדרישותיה וההורים התחייבו לשפצה ולחדשה לאחר יציאת השוכר מהדירה ולפני כניסת הנאשמת אליה.

אין חולק כי בהתאם למוסכם, לאחר שהדירה התפנתה משוכרה שיפצו ההורים את הדירה.

2. על רקע כל המתואר לעיל בקליפת האגוז, התרחש בדירה, בתאריך 17.5.11, אירוע אלימות בין הנאשמת למתלוננת, שהוביל בסופו של יום להגשת כתב האישום נגד הנאשמת המייחס לה עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש - עבירה על פי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"); איומים - על פי סעיף 192 לחוק העונשין; היזק לרכוש במזיד - על פי סעיף 452 לחוק העונשין; כליאת שווא - על פי סעיף 377(1) לחוק העונשין והפרעת שוטר במילוי תפקידו - על פי סעיף 275 לחוק העונשין.

עובדות כתב האישום מגוללות את סיפור המעשה המיוחס לנאשמת בפירוט רב ועל פי המתואר בהן, בתאריך 17.5.11 סמוך לשעה 11:20 נפגשה הנאשמת עם המתלוננת בדירה.

בין הנאשמת והמתלוננת התנהל ויכוח במהלכו תקפה הנאשמת את המתלוננת בכך שבעוד המתלוננת יושבת על הרצפה, בעטה ברגליה, תפסה אותה בצווארה בחוזקה, דחפה את ראשה לרצפה, שרטה אותה בחזה ונשכה אותה בזרועה.

כתוצאה מהתקיפות המתוארות נגרמו למתלוננת 2 שריטות על בית החזה, אחת באורך של כ- 9 ס"מ והשנייה באורך של 4 ס"מ, שריטה באורך של כ- 4 ס"מ על צווארה וסימן נשיכה בקוטר של כ- 5 ס"מ על זרועה.

באותן נסיבות, איימה הנאשמת על המתלוננת שאם לא תקבל את מה שהיא רוצה "המוות שלה יהיה שם", זאת כאשר היא אווזת מפתח בין אצבעותיה ומכוונת אותו לעברה, בנוסף איימה עליה הנאשמת בכך שאמרה לה כי זהו יומה האחרון וכי "אם היא הולכת לאיבוד או הילד שלה ילך לאיבוד אז גם היא תלך לאיבוד" ולבסוף איימה הנאשמת על המתלוננת בכך שאמרה לה "אל תדאגי, אני אהיה במעצר אבל אני עוד אחזור אלייך". כל זאת בכוונה להפחידה או להקניטה.

כמו כן, גרמה הנאשמת נזק במזיד למכשיר הפלאפון של המתלוננת בכך שהטיחה אותו על הרצפה בחוזקה. כתוצאה מכך, נסדק מסך הפלאפון של המתלוננת.

באותן הנסיבות, כלאה הנאשמת את המתלוננת בדירה בכך שנעלה את דלת הכניסה וסירבה לאפשר למתלוננת לצאת מהדירה.

בנסיבות אלה, הפריעה הנאשמת לשוטרים בעת מילוי תפקידם בכך שסירבה לפתוח לשוטרים את דלת הכניסה לדירה, בעודה נמצאת יחד עם המתלוננת בדירה.

3. בתשובה מפורטת לכתב האישום, שהוגשה בכתב על ידי ב"כ, הודתה הנאשמת בנוכחות בזמן ובמקום, בכך שהתנהל במקום וויכוח בינה לבין המתלוננת וטענה כי השתיים התקוטטו, אך כפרה בכך שבעטה ברגלי המתלוננת, כי תפסה בצווארה או דחפה את ראשה.

הנאשמת הודתה כי נשכה את המתלוננת, אך טענה כי עשתה זאת באופן אינסטינקטיבי מיד כשהמתלוננת נשכה אותה.

לטענתה, במידה שנגרמו למתלוננת שריטות ממנה, הרי שהדבר נעשה בלי כוונה, תוך כדי התקוטטות, כאשר גם הנאשמת עצמה נשרטה מהמתלוננת. הנאשמת הכחישה כי איימה על המתלוננת וכי זרקה את מכשיר הנייד של המתלוננת לרצפה, לטענתה, המתלוננת החזיקה את מכשיר הטלפון בידה והפילה אותו בזמן הוויכוח בין השתיים.

הנאשמת הכחישה שכלאה את המתלוננת ונעלה את הדלת וטענה שהמפתח היה בחזקתה של המתלוננת. בנוסף, לטענתה, המתלוננת איימה עליה שאם תפתח את הדלת היא תתלון נגדה ולמעשה לא הייתה לה כוונה להפריע לשוטרים במילוי תפקידם.

4. לכאורה מבוססות הראיות בתיק על גרסה מול גרסה - גרסת המתלוננת מזה וגרסת הנאשמת מזה - לגבי השאלות השנויות במחלוקת, שעיקרן הנסיבות או הסיבה המיידית שהובילה להסלמת האירוע בדירה מוויכוח מילולי חריף להתפרצות אלימות פיסית, ולגבי טיב ואופי מעשיה של כל אחת מהמעורבות במהלך האירוע.

לכאורה, שכן אף שרק השתיים היו בדירה בשעת התפרצות המעשים האלימים ורק הן יכולות לספר על המניע שעמד מאחוריהם ומי מהן החל באלימות הפיזית, ניתן למצוא חיזוק לגרסת המתלוננת, לגבי עובדות שעלו מעדותה והוכחו על ידי הנאשמת, בדוח הפעולה שערך שוטר הסיור רס"ר אבי בקון (להלן: "שוטר הסיור"), שהגיע לבניין המגורים בו ממוקמת הדירה, בעקבות הודעה שנמסרה למשטרה על אירוע המתרחש בדירה, הכול כפי שיפורט בהמשך.

יתרה מכך בחינת גרסת המתלוננת אל מול גרסת הנאשמת, מצביע על גרסה עקבית, קוהרנטית, הגיונית וסבירה, של המתלוננת המתיישבת גם עם כוונתה ליישר את ההדורים עם הנאשמת ולסייע לה, כפי שעולה מהחווה עליו חתמה, יחד עם אבי המתלוננת, כנותני המתנה, ומהעובדות שאינן שנויות במחלוקת ולפיהן לאחר שהשוכר פינה את הדירה, היא שופצה בהתאם למובטח בחוזה, אך שלא לשביעות רצון הנאשמת.

מאידך גרסת הנאשמת מבטאת כעס ואיבה עמוקה כלפי המתלוננת, שאולי זכתה בכך ביושר, לאחר שאף היא הודתה שנהגה להכות את הנאשמת בילדותה, עד שפנתה לקבל ייעוץ והדרכה כיצד לנהוג עמה. עובדה אחרונה זו אושרה גם על ידי הנאשמת.

עם זאת, המתלוננת לא התבקשה להגיב על יתר טענותיה של הנאשמת כלפיה, שהציגו אותה כאם מתעמרת ומפלה, שהוציאה אותה לפנימייה, התעלמה ממצוקותיה ומפניויותיה לעזרתה, לא מצאה לנכון לדאוג לה לפינה חמה בביתה, באופן שנאלצה להתגורר בסלון הדירה, ואף לא רכשה עבורה דירה כפי שעשתה לאחיה ולאחותה.

טענה אחרונה זו היא למעשה שעומדת ברקע לכל ההתרחשות מושא כתב האישום, כשמצטייר הרושם שהנאשמת בטוחה, על פי השקפתה, שההורים "חייבים" לדאוג שתהא בבעלותה דירת מגורים, לשביעות רצונה, ולשם השגת המטרה כל האמצעים כשרים.

התרשמתי הן מגרסת המתלוננת והן מגרסת הנאשמת, אותה הזכירה בהודעתה במשטרה ובהמשך בעדותה בבית המשפט, כי השיפוץ שנעשה בדירה לא היה לטעמה ולשביעות רצונה וכי כתוצאה מכך התגלגל האירוע והסלים מוויכוח מילולי ועד אלימות פיזית.

5. על פי גרסת המתלוננת היא שיפצה את הדירה בהתאם ליכולותיה הכלכליות וביום האירוע נפגשה עם הנאשמת סמוך לדירה על מנת למסור לה את מפתח הדירה ועלתה עמה למעלה. תגובתה הראשונית של הנאשמת כשנכנסו לדירה הייתה **"את השיפוץ הזה עשית???..."**, מכאן התחילו העניינים להתגלגל, מכליאתה בדירה על ידי סגירת סוגר הדלת מלמעלה, המשך בוויכוח מילולי, ובתקיפה מילולית שבאה לידי ביטוי באיומי הנאשמת לדקור אותה, באמצעות מפתח הדירה שמסרה לה, ולהוציא את עיניה ועד לתקיפתה על ידי הנאשמת, בכך שבעת שישיבה על הרצפה בעטה בנעליה **"בעיטות קנטרניות"** ודפקה את ראשה ברצפה מספר פעמים.

כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת חבלות, כפי שפורטו בדוח הפעולה שערך שוטר הסיור ואשר בהן גם ניתן לצפות בתמונות המתלוננת, מיום האירוע, שהוגשו כראיה.

המתלוננת אישרה כי נשכה את ידה של הנאשמת אך לטענתה עשתה כן בתגובה לאיומי הנאשמת לדקור אותה עם המפתח, בו אחזה בין אצבעותיה ובעת שקרבה אותו לפניה. כתוצאה מכך נפל המפתח מידי הנאשמת, היא תפסה אותו והשליכה אותו מבעד לסורגים.

6. הנאשמת בעדותה אישרה כי הפגישה שנקבעה בינה לבין המתלוננת ביום האירוע נקבעה על מנת שהמתלוננת תעביר לה את המפתח.

עוד אישרה הנאשמת שהשיפוץ שנעשה בדירה לא היה לטעמה וזו בלשון המעטה.

עם זאת טענה כי מיד כשנכנסו לדירה, ללא כל התגרות מצידה, אמרה לה המתלוננת שהדירה לא תהא שלה **"היא פתחה לי את הדלת, סגרה אחריי והדבר הראשון שאמרה לי כשנכנסתי לדירה, שהדירה לא תהיה שלי ואם אתקש לקבל את הדירה, בטלפון אחד גם את הילד שלי לא יהיה לי..."** היא אמרה שהדירה לא תהיה שלי, שייתנו לי במקום הדירה הזאת כסף לדירה אחרת - **900,000 ₪**, שזה כולל גם את עליית הערך של הדירה הזו שאמורה להיות אחרי שיפוץ".

גרסה זו אינה הגיונית בעליל, מנוגדת לכל התנהלות המתלוננת עד לאותו שלב קרי: חתימתה על החוזה - מעשה שלא הייתה חייבת לעשות, אלא אם כן באמת ובתמים ביקשה להיטיב עם המתלוננת, לפצות על העבר ולפתוח

דף חדש ביחסיהן - פינוי השוכר, שיפוץ הדירה וקביעת הפגישה עם הנאשמת על מנת למסור בידיה את המפתח, כשאין בפיה מניע הגיוני לתפנית החדה, על פי גרסתה, בהתייחסות המתלוננת למסירת הדירה לידיה.

מנגד, בגרסת המתלוננת ובמהלכה בהקשר לדירה, עד ליום האירוע ומסירת המפתח לנאשמת, יש הרמוניה ורצף הגיוני וכחזו מעוררת אמון, כשהמתלוננת גם מציגה מניע הגיוני להתפרצותה של הנאשמת לעברה - חוסר שביעות רצונה מהשיפוץ שלא היה לרוחה.

7. לאחר שהאמנתי לגרסת המתלוננת לגבי רצף האירועים שהובילו להתרחשות ביום האירוע, התרשמתי כי המניע לאלימות הנאשמת נגד המתלוננת, ביום האירוע, היה חוסר שביעות רצונה מאופן שיפוץ הדירה, שלא נעשה על פי תוכניתה, שלא על פי דרישותיה, שלא לטעמה, אף לא על פי צרכיה.

על פי גרסת הנאשמת, לאחר שהמתלוננת אמרה לה, כאמור מיד עם כניסתן לדירה, שלא תמסור לה את הדירה כל מה שראתה לנגד עיניה זו המטרה להוציא מידי אמה את המפתח "היא דיברה וצורר המפתחות ביד שלה. ראיתי רק את המפתח בזמן שהיא דיברה והתעלמתי לגמרי ממה שהיא אמרה. באתי לקבל את המפתח לדירה. אני יודעת שאני צריכה לקבל את המפתח... תפסתי את המפתח ולא עזבתי. אימא שלי משכה את הצרור... היא נשכה אותי ביד שאחזה במפתח... נשכה חזק ולא הרפתה... כשהיא שחררה האצבעות התקשו. עדיין אחזתי, היא משכה את הצרור מכף היד שלי, רצה למרפסת... וזרקה את הצרור דרך השלבים".

על פי גרסה זו, דומה שמוסכם גם על הנאשמת שהייתה זו היא שהחלה באלימות הפיסית.

נוכח העובדה שהנאשמת אישרה שהמתלוננת זרקה את מפתח הדירה דרך השלבים במרפסת, לא ברור מדוע הטילה ב"כ הנאשמת דופי באמינות גרסתה של המתלוננת לגבי עובדה זו, כשהטיחה בה שהדבר לא בא לידי ביטוי בדוח הפעולה של שוטר הסיוע.

8. גרסת המתלוננת לגבי טענתה על כליאתה בדירה באמצעות הסוגר העליון בדלת מקבלת חיזוק ישיר בדברים שנרשמו על ידי שוטר הסיוע בדוח הפעולה וקשורים קשר בל יינתק עם ביצוע העבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ובעקיפין מחזקים גם את גרסתה לגבי האיומים שהטיחה בה הנאשמת, תקיפתה וגרימת הנזק למכשיר הטלפון הנייד שלה, שאין מחלוקת כי נשבר בדירה במהלך האירוע.

העובדות הצריכות לעניין הנלמדות מדו"ח הפעולה והתומכות בגרסת המתלוננת הן אלה:

א. בהגיעם למקום נשמעו צעקות רמות מהדירה. לכן דפקו על הדלת וביקשו לפתוח אותה בפניהם אך לא פתחו אותה, אף שהלמו עליה בחוזקה;

ב. שוטר הסיוע הבחין כי מתוך הדירה מסתכלים בעינית - כשאין מחלוקת, שהייתה זו הנאשמת - אך לא

פתחו את הדלת, כשלגרסת הנאשמת איימה עליה המתלוננת שהיא תתלונן נגדה ובכך תגרום שבנה יילקח ממנה;

ג. שוטר הסיור שמע את המתלוננת צועקת מתוך הדירה "כי הבת מאיימת עליה ברצח וכי היא כלואה בדירה ולא יכולה לגשת לדלת כי הבת נעלה את הדלת ולא מאפשרת לה לפתוח";

ד. דרך מרפסת השכנה הבחין שוטר הסיור, מבעד לוויטרינה בסלון, בנאשמת עומדת וצועקת על אמה אשר יושבה בפינת הסלון;

ה. לאחר כרבע שעה הבחין שהנאשמת ניגשת לדלת ופותחת אותה;

ו. הנאשמת סיפרה, בין היתר לשוטר הסיור "כי האימא קראה לה היום לבוא לקחת את המפתח לדירה".

לא בכדי טענה הנאשמת בעדותה כי "היא (המתלוננת - ה.נ.) סגרה את השלבים ואת הוויטרינה. מדובר בוויטרינה מזכוכית לא שקופה ומעומעמת. ככה שאני לא מבינה למה הוא התכוון כשאמר שהיה סגור אבל הוא ראה. אי אפשר לראות".

הטענה שמדובר בוויטרינה מזכוכית מעומעמת עלתה לראשונה בעדות הנאשמת בבית המשפט, כשלא בפני המתלוננת אף לא בפני שוטר הסיור שהוזמן להעיד לא הוטחה הטענה שמדובר היה בזכוכית שלא ניתן היה לראות דרכה את המתרחש בדירה ולקבל את התייחסותם.

שוטר הסיור אמנם לא זכר את האירוע, אך דוח הפעולה שרשם מאד מפורט וכולל את גרסת המתלוננת והנאשמת לאירועים ולא הועלתה כל טענה מצד הנאשמת שגרסתה המופיעה בדוח אינה מדויקת, אישרה שהציצה דרך העינית ואף אישרה את הטענה שתחילה לא פתחה בפני השוטרים את דלת הכניסה, כפי שעולה מהדוח.

למעשה עיקרי הדברים שנרשמו בדוח אושרו הן על ידי המתלוננת והן על ידי הנאשמת ולא מצאתי להטיל דופי בגרסת שוטר הסיור לפיה יכול היה לראות את שהתרחש בתוך הדירה דרך הוויטרינה ותיעד את שנגלה לעיניו בבהירות ובמדויק.

9. לסיכום, לאחר שבחנתי את מכלול הראיות בתיק, התרשמתי מאמינות גרסת המתלוננת, לה מצאתי חיזוק בדוח הפעולה של שוטר הסיור, ומחוסר אמינותה של הנאשמת ועל כן אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הוכחת העבירות שיוחסה לנאשמת בכתב האישום ומרשיעה אותה בעבירות כדלקמן:

א. עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, על פי סעיף 380 לחוק העונשין;

ב. עבירה של איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין;

- ג. עבירה של היזק לרכוש במזיד, על פי סעיף 452 לחוק העונשין;
- ד. עבירה של כליאת שווא, על פי סעיף 377(1) לחוק העונשין;
- ה. עבירה של הפרעת שוטר במילוי תפקידו, על פי סעיף 275 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ו' חשוון תשע"ו, 19 אוקטובר 2015, במעמד הצדדים